

že jeho lidé před nimi ustupují, přikázal, aby celé vojsko spustilo hlasitý pokřik. Obři se ho lekli, protože nebyli na lidský hlas zvyklí, a zmizeli v lese. Vojáci je pronásledovali a šest set třicet čtyři jich zabili. Vojáků bylo zabito sto dvacet sedm. Na tomto místě zůstali tři dny a živili se plody oněch stromů.

105 Další zastávka byla u jakési řeky. Okolo deváté hodiny je náhle přepadl obrovský divý muž, štětinatý jako vepř. Alexander přikázal, aby ho vojáci chytli a přivedli živého. Zaútočili tedy na něho, on se však nelekl a neutekl, ale zůstal stát beze strachu na místě. Alexander přikázal před něho položit svlečenou dívku. Divoch se na ni vrhl, chytil ji a odběhl stranou. Alexander okamžitě rozkázal, aby mu ji vzali. Ačkoli divý muž začal řvát jako šelma, přece ho přestrašení vojáci přemohli a přivedli. Alexander se divil jeho síle a pak ho přikázal svázat a upálit.

105 Odtud se dostal na jiné pole, kde rostly nesmírně vysoké stromy. Začínaly růst při východu slunce a při západu umíraly. Vyrůstaly ze země od první hodiny ranní a rostly až do šesti. Od šesti hodin až do západu mizely v zemi. Ty stromy rodily vonící plody. Alexander přikázal jednomu z vojáků, aby plod utrhl a přinesl. Když však chtěl voják příkaz splnit, zasáhl zlý duch a usmrtil ho. Vzápětí se z nebe ozval hlas, který varoval, aby se ke stromům nikdo nepřibližoval, jinak že zemře. Podobně byly usmrčeni i malí ptáčekové, kteří si na ně chtěli sednout; ze stromů vyšlehl oheň a spalil je.

106 Pak vojsko přišlo k ocelové hoře, z jejíhož úbočí visel zlatý řetěz. Na horu vedlo dva tisíce pět set safirových schodů a lidé po nich vystupovali k vrcholu. Vojsko se zde utábořilo. Následujícího dne obětoval Alexander bohům, vzal s sebou několik svých velitelů a na tu horu vystoupil. Přišel k nádhernému paláci se zlatým prahem, okny a bránou. Palác se jmenoval dům slunce. U něho stál chrám a před ním zlatá vinice, která nesla místo hroznů perly. Alexander vstoupil do paláce a spatřil na zlatém lůžku ležet člověka zahaleného do zlatého pláště. Byl to vysoký, neobyčejně krásný muž, vlasý a bradu měl bílou

jako sníh a byl oblečen do šatu z bambacké vlny. Alexander i jeho družina se mu poklonili. Stařec se zeptal: „Chcete snad vidět posvátné stromy slunce a měsíce, které vám mohou předpovědět budoucnost?“ Alexander se zaradoval a odpověděl: „Zajisté, pane, chceme je vidět.“ „Vstupte tedy,“ řekl jim, „nejste-li poskvrnění stykem s ženou, protože toto místo je posvátné.“ „Nejsme poskvrnění,“ odpověděl Alexander. Stařec se zvedl z lůžka a nařídil, aby si sundali prsteny, šaty a obuv. Alexander, Ptolemaius, Antigonus i Perdika poslechli a vydali se za starcem. Šli hájem, který byl ohrazen tépanou mříží. Stromy v něm byly podobné vavříním a olivám, vycházela z nich vůně kadidla a vytékal balzám. Byly vysoké sto stop. Došli k nesmírně vysokému stromu, na němž seděl veliký pták. Strom neměl listy ani plody. Pták měl na hlavě korunku jako páv a kolem krku chocholatý pásek, zářivý jako zlato. Byl zbarven purpurově, ocas měl z růžových a leskle modrých per. Alexander se mu velmi obdivoval. „Pták, kterého obdivujete,“ řekl stařec, „je Fénix“. Prošli hájem a přišli ke stromům Slunce a Měsíce. Stařec řekl: „Pohleď vzhůru a přemýšlej o tom, nač se chceš ptát, nahlas to však nevyslov.“ „Jakou řečí mi stromy odpovědí?“ zeptal se Alexander. „Strom Slunce začne mluvit indickým jazykem a bude pokračovat řecky, strom Měsíce začne řecky a skončí indicky,“ odpověděl stařec. Alexander stromy políbil a myslel na to, zda se vrátí domů do Makedonie vítězně. Strom Slunce odpověděl indicky: „Budeš, Alexandře, pánem světa tak jistě, jako jsi se ptal na mé jméno. Není ti však souzeno, abys ještě jednou viděl Makedonii. Nato promluvil strom Měsíce. „Alexandře, tvůj čas již vypršel, zahubí tě ten, od koho to nejméně očekáváš.“ Alexander se zeptal: „Kdo mě, posvátný strome, zahubí?“ „Kdybych ti řekl, kdo to je,“ odpověděl strom, „zabiješ ho a osud, který ti je souzen, se změní. Na mě se pak rozhněvají tři sestry sudičky, Klóthó, která předvolává, Lachésis — náhodný los a Atropos — smrt, že jsem porušil to, co ony ustanovily. Nebudeš zabít mečem, jak si myslíš, ale jedem, a v krátké době se staneš pánem celé země.“ Vtom se stařec ozval: „Alexandře, neunavuj již

stromy dalšími otázkami, ale vraťme se zpět.“ Vydali se tedy na zpáteční cestu. Když přišli k paláci, stařec vešel dovnitř a Alexander s družinou sestoupil po schodech do tábora.

107 Druhý den se vydal opět na pochod. Šel patnáct dní a přišel do země zvané Prasiaka, kde se utábořil. Když její obyvatelé slyšeli, že Alexander přišel, přinesli mu jako hostu darem rybí kůže, které se podobaly pardálím, a kůže murén, z nichž každá měřila šest loktů.

V těch končinách stálo na jedné hoře město postavené bez vápna z drahých kamenů. Vládla mu vdova jménem Kandacis a měla tři syny. První se jmenoval Kandaules, druhý Marsipus a třetí Karator. Alexander jí poslal tento list: „Král králů Alexander, syn božského krále Ammona a královny Olympiady, přeje královně Kandacis štěstí. Posílám ti chrám a sochu boha Ammona z nejcistšího zlata, abyste mu šli se mnou vzdát do hor oběti.“ Královna si dopis přečetla a hned vyslala posly s dary a touto odpovědí: „Královna Meronska Kandacis přeje králi králů Alexandrovi štěstí. Víím, že tvůj bůh Ammon ti vnukl myšlenku bojovat v Egyptě, podrobit si Persii a Indii i mnohé jiné národy. Dokázal jsi to proto, že ti byl nápomocen nejen on, ale i ostatní bozi. My, kdož máme jasnější a zářivější duše než vy, nemusíme chodit s Ammonovým chrámem a jeho sochou obětovat mu do hor. Posílám tvému bohu zlatou korunu posázenou perlami a deset řetězů zdobených drahokamy. Vám posílám sto zlatých mořských koníků, dvě stě zlatých papoušků v deseti zlatých kýtách, dvacet zlatých obručí, tisíc pět set měděných závor, sto aithiopských dětí, dvě stě opic, čtyři sta padesát slonů, osmdesát nosorožců, tři tisíce panterů, čtyři sta levhartích koží a velmi prosím, abys mi dal vědět, jestli sis podrobil celý svět.“

Mezi královninými posly byl jeden velmi dovedný malíř, jehož královna poslala, aby pečlivě odpozoroval a nakreslil Alexandrovu podobu a obraz přinesl. Malíř příkaz splnil. Když poslové královně přinesli Alexandrův obraz na pergamenu, měla z něho velkou radost, protože si přála poznat, jak Alexander vypadá.

108 Jednou šel jeden ze synů královny Kandacis, totiž Kandaules, se svou manželkou a svými lidmi, aby se povcičil v zápase. Přepadl ho však král Bebriků, Kandaulovu krásnou ženu unesl a pobil mnoho jeho lidí. Kandaules přišel s těmi, kteří zůstali, do Alexandrova tábora a prosil o pomoc. Stráže v táboře ho zajaly a přivedly k Ptolemaiovi, který byl Alexandrovým zástupcem. Ten se ho zeptal, kdo je, a Kandaules odpověděl, že je synem královny Kandacis. „A proč jsi přišel?“ zeptal se Ptolemaius. Kandaules vyprávěl, jak mu král Bebriků ublížil a jak mu unesl manželku. Ptolemaius vyprávění vyslechl, dal příkaz, aby byl mladík hlídán, a odešel do Alexandrova stanu. Byla již temná noc. Ptolemaius Alexandra vzbudil a vše mu popořadě vyprávěl. Alexander mu řekl: „Vrať se do svého stanu, vezmi si královskou korunu, usedni na královské křeslo a řekni tomu mladíkovi, že jsi Alexander. Jednomu ze svých lidí přikaz, aby přivedl k poradě Antigona. On pak ať přivede místo Antigona mě. Když k tobě přijdu, vyprávěj mi před tím mladíkem vše znovu a požádej mě jako Antigona o radu.“ Stalo se podle Alexandrova přání. Ptolemaius šel a udělal vše, co mu bylo nařizeno, a zeptal se Alexandra jako Antigona na radu. Alexander před Kandaulem odpověděl: „Veliký vladaři, bude-li tvá vznešenost souhlasit, půjdu s tímto mladíkem teď v noci do toho města, a nevydají-li mu jeho ženu zpět, podpálím ho.“ Kandaules se Alexandrovi za ta slova hluboce uklonil a řekl: „Moudrý Antigone, mnohem více by se slušelo, abys byl Alexandrem než jeho poddaným.“

Alexander tedy vyšel s Kandaulem, aby město v noci přepadli. Noční stráže ve městě všechny křikem vzbudily a Alexandrovi vojáci jim oznámili, že Kandaules přišel s velikým vojskem, aby si vzal zpět svou ženu, a jestli ji nedostane, že město podpálí. Když to obyvatelé uslyšeli, násilím vylomili dveře paláce, odvěkli Kandaulovu manželku a vrátili mu ji. Kandaules se Alexandrovi poklonil a řekl: „Můj předobry, drahý Antigone, ze srdce tě prosím, abys šel se mnou k mé matce. Ona tě po zásluze odmění za to, co jsi pro mě vykonal, a dá ti ještě navíc královské